שער הפסוקים — ספר קהלת

וזרח השמש ובא השמש וגו':

ירצה, וזרח השמש, מאימא עילאה, כי משם זריחתו. ובא השמש, אל מדת המלכות, כי שם ביתו. וזה אינו אלא ביאה לבד, לשם איברים באיברים, סוד הנשיקין, ואין מאיר בה כ"כ. ואל מקומו שואף, ירצה, שהשי"ת רצה שיתנהג העולם בחסד ובדין. וברחמים הוא הת"ת, בדין הוא המלכות. ולכן נטרדה, לפי שהדין אינו מן הראוי לעשות לפני המלך, ולא שנטרדה ח"ו, כי הכל אחדות אחד, אבל בערך שהיא עשירית, נקראת טרודה. והדין נעשה לצרכנו, וז"ש חז"ל שאלמלא. מוראה איש את רעהו חיים בלעו. א"כ כיון שמצדו נטרדה, להיותה מנהגת בדין, צריך שנתקן אותה. ומהו התיקון, לייחדה למעלה, ולא יחוד אברים באברים לבד, כי אין השמש מזריח בה כ"כ. והם רחמים ודין כאחד, וע"ז נאמר, ה' הוא אלהים ולא נאמר ה' הוא ה', שעדיין הוא בדין. אבל בעת הזווג, שהוא בעת כניסת היסוד אליה, לתת בה הטיפה, אז זורח בה כ"כ, עד שמאירה כמותו ממש, ואין ביניהם בחי' עילה ועלול, אלא שניהם מאירים באור א"ס כאחד. וז"ש, ואל מקומו שואף, שהוא בחי' היסוד, הנשאב ונשאף בתוכה, והיא שואבת הטיפה, אז הוא זורח שם בעצם:

אמר שמואל, גם ביאור הפסוק הנזכר, כהב מורי ז"ל, שנמצא מכ"י הרב הגדול זלה"ה, ונראה שהוא מן הדרושים של הרמ"ק ז"ל:

סימן ה':

מתוקה 'שנת 'העובד:

ר"ת משה. והכוונה היא במה שנודע, כי ע"י הפלת השינה והתרדמה על האדם ז"א. בבחי' משה, שהוא פנימיות זעיר אנפין. אז נזדווגה לו מטרוניתא נוקביה, ולכן מתוקה היא שינה זו. ונודע, כי פנימיות ז"א שהוא משה, כאשר נופלת עליו השינה הנזכר, הוא עולה בסוד מ"ן לאימא, לכשתזדווג באבא, ואותו זווג עליון נקרא אכילה, כמבואר לעיל בפסוק אכלו רעים, וז"ש אם מעט ואם הרבה יאכל:

סימן ח':

את כל זה ראיתי ונתון אל לבי:

האדם 'באדם 'לרע לו, הוא הבל. הנה הבל רובו טוב כנודע. וכאשר האדם הבליעל החיצון של הקליפות, שלט באדם הקדוש, ועשק הנשמות של הבל, והכניסם בקליפות כנודע, אז הוא לרע לו, לאדם הבליעל. לפי שיען שאלו הנשמות הם מסטרא דטוב, ורובם טוב, אעפ"י שמעוטם רע, אח"כ מתגברים על הקליפה, ויוצאות משם, ומניחין אותם ריקנין מכל טוב: